

Той, хто розуміє

Друзі Блер не розуміли, що таке жити з хворобою Крона.

Хейлі Янсі
(Грунтується на справжніх подіях)

Ця історія сталася у США.

"Я не можу прийти сьогодні", — сказала Блер. Її обличчя загорілося від збентеження.

Подруги здивовано дивилися на неї. "Але ти казала, що прийдеш!" — сказала Семмі.

"Я знаю". Вона втупила погляд униз. "Я не дуже добре себе почуваю. Пробачте".

"Те ж саме ти казала і минулого разу", — промовила Джессіка.

Блер не знала, що відповісти. Їй хотілося піти в гості до Семмі. Але живіт сьогодні болів надто сильно. Їй потрібно було піти додому і полежати.

У Блер була хвороба Крона. Через це вона

відчувала біль у животі, і цей біль був дуже сильним. Живіт болів майже щодня, принаймні трохи. Але деякі дні були гіршими за інші. Сьогодні був один з тих днів. Їй хотілося б, щоб вона могла впливати на те, які це будуть дні. Здавалося, що її живіт болить найбільше тоді, коли вона планує щось цікаве.

"Просто ходімо", — сказала Семмі Джессіці.

Коли Блер прийшла додому, вона прийняла ліки. Потім вона спробувала заснути. Але біль був занадто сильним.

Мама і тато зайшли до неї в кімнату. Тато сів на її ліжку. "Як ти почуваєшся?"

"Нормально. Ліки трохи допомогли", — сказала Блер.

"Мені шкода, що ти не змогла піти в гості до Семмі", — сказала мама.

Блер відчула, що на очі навертаються сльози. "Це так прикро! Мої подруги не розуміють, що це таке". Блер кинула подушку в стіну. "Я просто хочу, щоб мені стало легше".

Тато обійняв Блер. "Я знаю. Чи хотіла б ти отримати благословення священства?"

Блер кивнула. Благословення зазвичай допомагали їй заспокоїтися.

Тато поклав руки на голову Блер і благословив її спокоєм і відчуттям втішення. Це було чудове благословення. Воно допомогло їй пам'ятати, що Небесний Батько любить її. Але вона все ще була засмучена через своїх подруг.

Після благословення мама і тато поцілували Блер й побажали на добраніч. Вони пішли, щоб вона могла заснути.

Блер лягла на спину і заплющила очі. Після благословення їй стало краще, але біль все одно не проходив.

Вона стала на коліна біля свого ліжка, щоб помолитися. Спочатку це було схоже на більшість її молитов. Вона розповіла Небесному Батькові, за що вдячна, і попросила, щоб їй стало краще. Але цього разу вона продовжувала молитися.

"Небесний Батьку, насправді мені дуже сумно. Мені хочеться бути зі своїми подругами, — сказала вона. — Мені самотньо. Ніхто не розуміє, який сильний біль я відчуваю кожного дня. Мені б дуже хотілося знову почуватися так, як до хвороби".

Чим довше Блер молилася, тим більше вона відчувала, що Небесний Батько слухає її молитву. Вона не чула і не бачила Його, але відчувала Його любов. Вона знала, що для Нього важливо те, що вона каже. Блер не хотілося, щоб це відчуття пішло від неї.

Вона продовжувала молитися, поки не розповіла Небесному Батькові про все, що відчувала. Потім у неї з'явилася думка. Можливо, її подруги ніколи не зрозуміють, що таке хвороба Крона, але це знають Небесний Батько та Ісус Христос. Вони знали, настільки сильний її біль і як самотньо вона почувалася. Вони завжди будуть поруч, щоб допомогти.

Блер відчула, ніби її міцно-міцно обійняли. Після того як вона закінчила молитву, вона пішла знайти своїх батьків і розповісти їм, що сталося.

"Тобі приснився поганий сон?" — запитала мама.

Блер усміхнулася. "Ні. Я молилася!"

У мамі був здивований вигляд. "Пройшло багато часу, як ми сказали на добраніч. Ти весь цей час молилася?"

Хіба це було так довго? Блер кивнула. "Це було схоже на міцні обійми. Небесний Батько та Ісус Христос знають, що я відчуваю. Завдяки їм мені вже не самотньо!" ●

